

ΠΕΡΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.....

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΗΘΙΚΑ ΕΥΔΗΜ(Ε)ΙΑ

(1214a) ΗΘΙΚΩΝ ΕΥΔΗΜΙΩΝ.

Ὁ μὲν ἐν Δήλῳ παρὰ τῷ θεῷ τὴν αὐτοῦ γνώμην ἀπο- (1)
φηνάμενος συνέγραψεν ἐπὶ τὸ προπύλαιον τοῦ Λητώου, διε-
λὼν οὐχ ὑπάρχοντα πάντα τῷ αὐτῷ, τό τε ἀγαθὸν καὶ
τὸ καλὸν καὶ τὸ ἡδύ, ποιήσας

κάλλιστον τὸ δικαιοτάτον, λῶστον δ' ὑγιαίνειν· (5)

πάντων ἡδιστον δ' οὔ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν·

ἡμεῖς δ' αὐτῷ μὴ συγχωρῶμεν. ἡ γὰρ εὐδαιμονία κάλ-
λιστον καὶ ἄριστον ἀπάντων οὔσα ἡδιστον ἐστίν.

πολλῶν δ' ὄντων θεωρημάτων ἃ περὶ ἕκαστον πρᾶγμα καὶ
περὶ ἐκάστην φύσιν ἀπορίαν ἔχει καὶ δεῖται σκέψεως, τὰ μὲν (10)

αὐτῶν συντείνει πρὸς τὸ γινῶναι μόνον, τὰ δὲ καὶ περὶ τὰς κτή-
σεις καὶ περὶ τὰς πράξεις τοῦ πράγματος, ὅσα μὲν οὔν

ἔχει φιλοσοφίαν μόνον θεωρητικὴν, λεκτέον κατὰ τὸν ἐπι-
βάλλοντα καιρὸν, ὃ τι περ οἰκεῖον ἦν τῇ μεθόδῳ· πρῶτον δὲ
σκεπτέον ἐν τίνι τὸ εὖ ζῆν καὶ πῶς κτητόν, πότερον φύσει (15)

γίνονται πάντες εὐδαιμόνες οἱ τυγχάνοντες ταύτης τῆς προ- @1
σηγορίας, ὥσπερ μεγάλοι καὶ μικροὶ καὶ τὴν χροιάν δια-

φέροντες, ἢ διὰ μαθήσεως, ὡς οὔσης ἐπιστήμης τινὸς τῆς
εὐδαιμονίας, ἢ διὰ τινος ἀσκήσεως (πολλὰ γὰρ οὔτε κατὰ εὐδαιμονίας, ἢ διὰ τινος ἀσκήσεως
(πολλὰ γὰρ οὔτε κατὰ φύσιν οὔτε μαθοῦσιν ἀλλ' ἐθισθεῖσιν ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις, (20)

φαῦλα μὲν τοῖς φαύλως ἐθισθεῖσι, χρηστὰ δὲ τοῖς χρηστῶς), ἢ
τούτων μὲν κατ' οὐδένα τῶν τρόπων, δυσὶν δὲ θάτερον, ἢτοι καθά-

περ οἱ νυμφόληπτοι καὶ θεόληπτοι τῶν ἀνθρώπων, ἐπιπνοία
δαιμονίου τινὸς ὥσπερ ἐνθουσιάζοντες, ἢ διὰ τὴν τύχην (πολ-
λοὶ γὰρ ταύτῳ φασιν εἶναι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν). (25)

ὅτι μὲν οὔν ἡ παρουσία διὰ τούτων ἀπάντων ἢ τινῶν
ἢ τινὸς ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις, οὐκ ἄδηλον (ἅπασαι
γὰρ αἱ γενέσεις σχεδὸν πίπτουσιν εἰς ταύτας τὰς ἀρχάς·
καὶ γὰρ <τὰς> ἀπὸ τῆς διανοίας ἀπάσας πρὸς τὰς ἀπὸ ἐπιστήμης
ἂν τις συναγάγοι πράξεις)· τὸ δ' εὐδαιμονεῖν καὶ τὸ ζῆν (30)

μακαρίως καὶ καλῶς εἶη ἂν ἐν τρισὶ μάλιστα, τοῖς εἶναι
δοκοῦσιν αἰρετωτάτοις. οἳ μὲν γὰρ τὴν φρόνησιν μέγιστον
εἶναι φασιν ἀγαθόν, οἳ δὲ τὴν ἀρετὴν, οἳ δὲ τὴν ἡδονήν.

καὶ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ἔνιοι περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῶν
(1214b) διαμφισβητοῦσι, συμβάλλεσθαι φάσκοντες θάτερον θατέρου μᾶλ-
λον εἰς αὐτήν, οἳ μὲν ὡς οὔσαν μεῖζον ἀγαθὸν τὴν φρόνησιν
τῆς ἀρετῆς, οἳ δὲ ταύτης τὴν ἀρετὴν, οἳ δ' ἀμφοτέρων τού-
των τὴν ἡδονήν. καὶ τοῖς μὲν ἐκ πάντων δοκεῖ τούτων, τοῖς δ'
ἐκ δυσὶν, τοῖς δ' ἐν ἐνί τινι τούτων εἶναι τὸ ζῆν εὐδαιμόνως.

Πηγή: F. Susemihl, *Aristotelis ethica Eudemia*, Leipzig: Teubner, 1884 (repr. Amsterdam:
Hakkert, 1967): 1-123 (1214a1-1249b25).

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:009:1241>

(1219a) ΗΘΙΚΩΝ ΕΥΔΗΜΙΩΝ.

...τοῦτ' ἄρα ἐστὶ τὸ τέλειον ἀγαθόν, ὅπερ ἦν ἡ εὐδαιμονία. δῆλον δὲ ἐκ τῶν ὑποκειμένων (ἦν μὲν γὰρ ἡ εὐδαιμονία τὸ ἄριστον, τὰ δὲ τέλη ἐν ψυχῇ καὶ τὰ ἄριστα τῶν ἀγαθῶν, ** αὐτὴ δὲ ἡ (30) ἕξις ἢ ἐνέργεια), ἐπεὶ βέλτιον ἢ ἐνέργεια τῆς διαθέσεως καὶ τῆς βελτίστης ἕξεως ἢ βελτίστη ἐνέργεια, ἢ δ' ἀρετὴ βελτίστη ἕξις, τῆς ἀρετῆς ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς ἄριστον εἶναι. ἦν δὲ καὶ ἡ εὐδαιμονία τὸ ἄριστον. ἔστιν ἄρα ἡ εὐδαιμονία ψυχῆς ἀγαθῆς ἐνέργεια. ἐπεὶ δὲ ἦν ἡ εὐδαι- (35) μονία τέλειον τι, καὶ ἔστι ζωὴ καὶ τελέα καὶ ἀτελής, καὶ ἀρετὴ ὡσαύτως (ἢ μὲν γὰρ ὄλη, ἢ δὲ μόριον), ἢ δὲ τῶν ἀτελῶν ἐνέργεια ἀτελής, εἴη ἂν ἡ εὐδαιμονία ζωῆς τελείας ἀτελῶν ἐνέργεια ἀτελής, εἴη ἂν ἡ εὐδαιμονία ζωῆς τελείας ἐνέργεια κατ' ἀρετὴν τελείαν. ὅτι δὲ τὸ γένος καὶ τὸν ὄρον αὐτῆς λέγομεν καλῶς, μαρτύ- (40) ρια τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἡμῖν. τό τε γὰρ εὖ πράττειν καὶ τὸ εὖ ζῆν τὸ αὐτὸ τῷ εὐδαιμονεῖν, ὧν ἕκαστον χρῆσις ἐστὶ καὶ ἐνέργεια, καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ πρᾶξις (καὶ γὰρ ἡ πρακτικὴ χρηστικὴ ἐστίν· ὁ μὲν γὰρ χαλκεὺς ποιεῖ χαλινόν, χρῆται δ' ὁ ἵππικός) καὶ τὸ μῆτε μίαν ἡμέραν εἶναι εὐδαίμονα μῆτε παῖδα μῆθ' (5) ἡλικίαν πᾶσαν (διὸ καὶ τὸ Σόλωνος ἔχει καλῶς, τὸ μὴ @1 ζῶντ' εὐδαιμονίζειν, ἀλλ' ὅταν λάβῃ τέλος· οὐθὲν γὰρ ἀτελὲς εὐδαιμον· οὐ γὰρ ὄλον)· ἔτι δ' οἱ ἔπαινοι τῆς ἀρετῆς διὰ τὰ ἔργα, καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν ἔργων· καὶ στεφανοῦνται οἱ νικῶντες, ἀλλ' οὐχ οἱ δυνάμενοι νικᾶν, μὴ νικῶντες δέ· καὶ (10) τὸ κρίνειν ἐκ τῶν ἔργων ὁποῖός τις ἐστίν· ἔτι διὰ τί ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐπαινεῖται; ὅτι διὰ ταύτην τᾶλλα, ἢ τῷ εἰς ταύτην ἀναφέρεσθαι ἢ τῷ μόρια εἶναι αὐτῆς. διὸ ἔτερον εὐδαιμονισμὸς καὶ ἔπαινος καὶ ἐγκώμιον. τὸ μὲν γὰρ ἐγκώμιον λόγος τοῦ καθ' ἕκαστον ἔργου· ὁ δ' ἔπαινος τοιοῦτον (15) εἶναι καθόλου· ὁ δ' εὐδαιμονισμὸς τέλους.

Πηγή: F. Susemihl, *Aristotelis ethica Eudemia*, Leipzig: Teubner, 1884 (repr. Amsterdam: Hakkert, 1967): 1-123 (1214a1-1249b25).

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:009:28522>

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΗΘΙΚΑ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑ

ΗΘΙΚΩΝ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΩΝ

1153b τοῦτο δ' ἐστὶν ἡδονή. ὥστε εἴη ἂν τις ἡδονὴ
τὸ ἄριστον, τῶν πολλῶν ἡδονῶν φαύλων οὐσῶν, εἰ ἔτυχεν,
ἀπλῶς. καὶ διὰ τοῦτο πάντες τὸν εὐδαίμονα ἡδὺν οἴονται βίον
εἶναι, καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, εὐλόγως. (15)
οὐδεμία γὰρ ἐνέργεια τέλειος ἐμποδιζομένη, ἢ δ' εὐδαιμονία
τῶν τελείων· διὸ προσδεῖται ὁ εὐδαίμων τῶν ἐν σώματι ἀγα-
θῶν καὶ τῶν ἐκτὸς καὶ τῆς τύχης, ὅπως μὴ ἐμποδίζεται
ταῦτα. οἱ δὲ τὸν τροχιζόμενον καὶ τὸν δυστυχίαις μεγάλαις
περιπίπτοντα εὐδαίμονα φάσκοντες εἶναι, ἐὰν ᾗ ἀγαθός, ἢ (20)
ἐκόντες ἢ ἄκοντες οὐδὲν λέγουσιν. διὰ δὲ τὸ προσδεῖσθαι τῆς
τύχης δοκεῖ τισὶ ταῦτόν εἶναι ἢ εὐτυχία τῇ εὐδαιμονίᾳ, οὐκ
οὔσα, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ὑπερβάλλουσα ἐμπόδιός ἐστιν, καὶ ἴσως
οὐκέτι εὐτυχίαν καλεῖν δίκαιον· πρὸς γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν
ὁ ὄρος αὐτῆς. καὶ τὸ διώκειν δ' ἅπαντα καὶ θηρία καὶ ἄν- (25)
θρώπους τὴν ἡδονὴν σημείον τι τοῦ εἶναι πῶς τὸ ἄριστον αὐτήν·
φήμη δ' οὔτις ἀμπαν ἀπόλλυται, ἢν τινα λαοὶ
πολλοὶ ...
ἀλλ' ἐπεὶ οὐχ ἢ αὐτὴ οὔτε φύσις οὔθ' ἕξις ἢ ἀρίστη οὔτ' ἔστιν
οὔτε δοκεῖ, οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι τὴν αὐτὴν πάντες, ἡδονὴν μέν- (30)
τοι πάντες. ἴσως δὲ καὶ διώκουσιν οὐχ ἢν οἴονται οὐδ' ἢν ἂν
φαῖεν, ἀλλὰ τὴν αὐτήν· πάντα γὰρ φύσει ἔχει τι θεῖον.

Πηγή: I. Bywater, *Aristotelis ethica Nicomachea*, Oxford: Clarendon Press, 1894 (repr. 1962): 1-224 (1094a1-1181b23).

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:010:279760>

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΗΘΙΚΑ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑ

ΗΘΙΚΩΝ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΩΝ

1102a ὁ μὲν γὰρ ἔπαινος τῆς ἀρετῆς· πρακτικοὶ γὰρ τῶν καλῶν ἀπὸ ταύτης· τὰ δ' ἐγκώμια τῶν ἔργων ὁμοίως καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως οἰκειότερον ἐξακριβοῦν τοῖς περὶ τὰ ἐγκώμια πεπονημένοις· ἡμῖν δὲ δῆλον ἐκ τῶν (35) (1102a) εἰρημένων ὅτι ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία τῶν τιμίων καὶ τελείων. εἴκοι δ' οὕτως ἔχειν καὶ διὰ τὸ εἶναι ἀρχή· ταύτης γὰρ χάριν τὰ λοιπὰ πάντα πάντες πράττομεν, τὴν ἀρχὴν δὲ καὶ τὸ αἴτιον τῶν ἀγαθῶν τίμιόν τι καὶ θεῖον τίθεμεν. Ἐπεὶ δ' ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία ψυχῆς ἐνέργειά τις κατ' (5) ἀρετὴν τελείαν, περὶ ἀρετῆς ἐπισκεπτέον ἂν εἴη· τάχα γὰρ οὕτως ἂν βέλτιον καὶ περὶ τῆς εὐδαιμονίας θεωρήσαιμεν. δοκεῖ δὲ καὶ ὁ κατ' ἀλήθειαν πολιτικός περὶ ταύτην μάλιστα πεπονησθαι· βούλεται γὰρ τοὺς πολίτας ἀγαθοὺς ποιεῖν καὶ τῶν νόμων ὑπηκόους. παράδειγμα δὲ τούτων ἔχομεν τοὺς Κρητῶν (10) καὶ Λακεδαιμονίων νομοθέτας, καὶ εἴ τινες ἕτεροι τοιοῦτοι @1 γεγέννηται. εἰ δὲ τῆς πολιτικῆς ἐστὶν ἡ σκέψις αὕτη, δῆλον ὅτι γίνονται ἂν ἡ ζήτησις κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν. περὶ ἀρετῆς δὲ ἐπισκεπτέον ἀνθρωπίνης δῆλον ὅτι· καὶ γὰρ τάγαθὸν ἀνθρώπινον ἐζητοῦμεν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἀνθρωπίνην. (15) ἀρετὴν δὲ λέγομεν ἀνθρωπίνην οὐ τὴν τοῦ σώματος ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν δὲ λέγομεν ἀνθρωπίνην οὐ τὴν τοῦ σώματος ἀλλὰ τὴν τῆς ψυχῆς· καὶ τὴν εὐδαιμονίαν δὲ ψυχῆς ἐνέργειαν λέγομεν. εἰ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον ὅτι δεῖ τὸν πολιτικὸν εἰδέναι πως τὰ περὶ ψυχῆς,

Πηγή: **I. Bywater, *Aristotelis ethica Nicomachea*, Oxford: Clarendon Press, 1894 (repr. 1962): 1-224 (1094a1-1181b23).**

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:010:37672>

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΦΥΣΙΚΑ

ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΚΡΟΑΣΕΩΣ Α

ἡ γὰρ τύχη ἀβέβαιος· οὔτε γὰρ ἀεὶ οὔθ' ὥς ἐπὶ
τὸ πολὺ οἷόν τ' εἶναι τῶν ἀπὸ τύχης οὐθέν. ἔστι μὲν οὖν ἄμφω
αἴτια, καθάπερ εἴρηται, κατὰ συμβεβηκός—καὶ ἡ τύχη
καὶ τὸ αὐτόματον—ἐν τοῖς ἐνδεχομένοις γίνεσθαι μὴ ἀπλῶς
μηδ' ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ τούτων ὅσ' ἂν γένοιτο ἕνεκά του. (35)

Διαφέρει δ' ὅτι τὸ αὐτόματον ἐπὶ πλείον ἔστι· τὸ μὲν
γὰρ ἀπὸ τύχης πᾶν ἀπὸ ταύτομάτου, τοῦτο δ' οὐ πᾶν
(197b) ἀπὸ τύχης. ἡ μὲν γὰρ τύχη καὶ τὸ ἀπὸ τύχης ἔστιν ὅσοις
καὶ τὸ εὐτυχησαὶ ἂν ὑπάρξειεν καὶ ὅλως πρᾶξις, διὸ καὶ @1
ἀνάγκη περὶ τὰ πρακτὰ εἶναι τὴν τύχην (σημεῖον δ' ὅτι
δοκεῖ ἥτοι ταύτῳ εἶναι τῆ εὐδαιμονία ἢ εὐτυχία ἢ ἐγγύς,
ἢ δ' εὐδαιμονία πρᾶξις τις· εὐπραξία γάρ), ὥσθ' ὀπόσοις (5)
μὴ ἐνδέχεται πρᾶξις, οὐδὲ τὸ ἀπὸ τύχης τι ποιῆσαι. καὶ
διὰ τοῦτο οὔτε ἄψυχον οὐδὲν οὔτε θηρίον οὔτε παιδίον οὐδὲν ποιεῖ
ἀπὸ τύχης, ὅτι οὐκ ἔχει προαίρεσιν· οὐδ' εὐτυχία οὐδ' ἀτυ-
χία ὑπάρχει τούτοις, εἰ μὴ καθ' ὁμοιότητα, ὥσπερ ἔφη
Πρώταρχος εὐτυχεῖς εἶναι τοὺς λίθους ἐξ ὧν οἱ βωμοί, ὅτι (10)
τιμῶνται, οἱ δὲ ὁμόζυγες αὐτῶν καταπατοῦνται. τὸ δὲ
πάσχειν ἀπὸ τύχης ὑπάρξει πως καὶ τούτοις, ὅταν ὁ πρᾶτ-
των τι περὶ αὐτὰ πρᾶξις ἀπὸ τύχης, ἄλλως δὲ οὐκ ἔστιν· τὸ
δ' αὐτόματον καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ πολλοῖς τῶν ἀψύ-
χων, οἷον ὁ ἵππος αὐτόματος, φαμέν, ἦλθεν, ὅτι ἐσώθη (15)
μὲν ἐλθὼν, οὐ τοῦ σωθῆναι δὲ ἕνεκα ἦλθε· καὶ ὁ τρίπους αὐτό-
ματος κατέπεσεν· ἔσθη μὲν γὰρ τοῦ καθῆσθαι ἕνεκα, ἀλλ'
οὐ τοῦ καθῆσθαι ἕνεκα κατέπεσεν. ὥστε φανερόν ὅτι ἐν τοῖς
ἀπλῶς ἕνεκά του γινομένοις, ὅταν μὴ τοῦ συμβάντος ἕνεκα γέ-
νηται ὧν ἔξω τὸ αἴτιον, τότε ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου λέγομεν· ἀπὸ (20)
τύχης δέ, τούτων ὅσα ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου γίνονται τῶν προαι-
ρετῶν τοῖς ἔχουσι προαίρεσιν. σημεῖον δὲ τὸ μάτην, ὅτι λέγε-
ται ὅταν μὴ γένηται τὸ ἕνεκα ἄλλου ἐκείνου ἕνεκα, οἷον εἰ τὸ
βαδίσαι λαπάξεως ἕνεκά ἐστιν, εἰ δὲ μὴ ἐγένετο βαδίσαντι,
μάτην φαμέν βαδίσαι καὶ ἡ βάδισις ματαία, ὡς τοῦτο ὄν (25)
τὸ μάτην, τὸ πεφυκὸς ἄλλου ἕνεκα, ὅταν μὴ περαίνῃ ἐκεῖνο
οὔ ἕνεκα ἦν καὶ ἐπεφύκει, ἐπεὶ εἴ τις λούσασθαι φαίῃ μάτην ὅτι
οὐκ ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος, γελοῖος ἂν εἴη· οὐ γὰρ ἦν τοῦτο ἐκεί-
νου ἕνεκα. οὕτω δὲ τὸ αὐτόματον καὶ κατὰ τὸ ὄνομα ὅταν
αὐτὸ μάτην γένηται· κατέπεσεν γὰρ οὐ τοῦ πατάξαι ἕνεκεν @1 (30)
ὁ λίθος· ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἄρα κατέπεσεν ὁ λίθος, ὅτι
πέσοι ἂν ὑπὸ τινὸς καὶ τοῦ πατάξαι ἕνεκα.

Πηγή: W.D. Ross, *Aristotelis physica*, Oxford: Clarendon Press, 1950 (repr. 1966 (1st edn. corr.)): 184a10-267b26.

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:031:67072>

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟΣ

[Πρὸς Θεμίσωνα]

.....διαρρήδην ὅτι δὴ ὡς ἔχει πρὸς εὐδαιμονίαν τὸ φιλοσοφεῖν, οὕτω καὶ πρὸς τὸ σπουδαίους ἡμᾶς ἢ φαύλους εἶναι αὐτὸ διακεῖσθαι· πάντα γὰρ τὰ μὲν πρὸς τοῦτο τὰ δὲ διὰ τοῦτο πᾶσιν αἰρετέον εἶναι, καὶ τὰ μὲν ὡς (5) ἀναγκαῖα τῶν πραγμάτων τὰ δ' ἡδέα δι' ὧν εὐδαιμονοῦμεν.

(94) Οὐκοῦν τὴν εὐδαιμονίαν τιθέμεθα ἥτοι φρόνησιν εἶναι καὶ τινα σοφίαν ἢ τὴν ἀρετὴν ἢ τὸ μάλιστα χαίρειν <ἢ> πάντα ταῦτα. @1

(95) Οὐκοῦν εἴτε φρόνησις ἐστὶ, φανερόν ὅτι μόνους ἂν ὑπάρχοι τοῖς φιλοσόφοις τὸ ζῆν εὐδαιμόνως, εἴτ' ἀρετὴ ψυχῆς ἢ τὸ χαίρειν, κἂν οὕτως ἢ μόνους ἢ μάλιστα πάντων· ἀρετὴ γὰρ ἐστὶ τὸ κυριώτατον τῶν ἐν ἡμῖν, ἡδιστόν τε πάντων ἐστὶν ὡς ἐν πρὸς ἐν ἢ φρόνησις. ὁμοίως δὲ κἂν ταῦτα πάντα ταῦτ' αὖτις εἶναι τῇ εὐδαιμονίᾳ, ὀριστέον ἐστὶ τῷ (5) φρονεῖν.

(96) Ὡστε φιλοσοφητέον ἂν εἴη πᾶσι τοῖς δυναμένοις· ἢ γὰρ τοι τοῦτ' ἐστὶ τὸ τελέως εὖ ζῆν, ἢ μάλιστα γε πάντων ὡς ἐν εἰπεῖν αἴτιον ταῖς ψυχαῖς <sc. τοῦ τελέως εὖ ζῆν>.

(97) Οὐ χεῖρον δ' ἔτι <δηλοῦν> [καὶ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν ὑπομνησαι] τὸ προκείμενον ἀπὸ τῶν ἐναργῶς πᾶσι φαινομένων.

(98) Παντὶ δὴ οὖν τοῦτό γε πρόδηλον, ὡς οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο ζῆν ἔχων τὴν [μεγίστην ἀπ'] <ἐξ> ἀνθρώπων οὐσίαν καὶ δύναμιν, ἐξεστηκῶς μέντοι τοῦ φρονεῖν καὶ μαινόμενος, οὐδ' εἰ μέλλοι τὰς νεανικωτάτας ἡδονὰς διώκειν χαίρων, ὥσπερ ἔνιοι τῶν παραφρονούντων διάγουσιν. οὐκοῦν..

Πηγή: I. Düring, *Aristotle's protrepticus*, Stockholm: Almqvist & Wiksell, 1961: 46-92.

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:033:38739>